

Teregova, 1891. december 14. – Budapest, 1963. augusztus 9.

Apja vasutas volt. Gimnáziumi érettségi vizsgái után, 1910-ben ő is vasúti tisztképző tanfolyamot végzett, 1912-től forgalmi tiszt, majd mérnök volt a MÁV temesvári vasútállomásán. 1917-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, 1919-ben a KMP-be. 1919-től Romániában a vasutas szakszervezet bánáti, majd erdélyi szervezetének titkára. A román hatóságok másfél év börtönre ítélték. Kiszabadulása után, 1923-tól az USA-ban élt, az USA KP magyar tagozatának egyik vezetője. 1924-től az Új Előre munkatársa, 1928-tól szerkesztője, majd 1930-tól főszerkesztője, 1930-ban kiutasították az USA-ból, 1932-ben a Szovjetunióban telepedett le, középvezető vasúti beosztásokban dolgozott. 1938-tól 1940 végéig letartóztatásban volt, felmentették és rehabilitálták, 1941-től a Kossuth Rádió szerkesztője, 1943 és 1945 között a magyar hadifoglyok részére kiadott lap szerkesztője, antifasiszta iskolák előadója. 1945. márciusban hazatért, tagja lett a Magyar Kommunista Pártnak, a Kereskedelem- és Közlekedésügyi Minisztérium osztályfőnöke lett, majd 1945. december 1-jétől a közlekedésügyi minisztérium politikai államtitkára. 1948. február 18-ától 1956. október 29-ig közlekedésügyi, majd közlekedésügyi és postaügyi miniszter, 1949-től 1952-ig a Népgazdasági Tanács tagja. 1954. május 30-ától az MDP Központi Vezetőség póttagja volt. 1957. május 29-étől rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter, stockholmi magyar követ, oslói és reykjavíki magyar követ 1959. november 12-éig. Majd 1962-ig az Országos Idegenforgalmi Tanács főtitkára. 1949. május 15-étől 1962. november 5. között parlamenti képviselő volt; előbb a Magyar Függetlenségi Népfront országos listáján, majd a budapesti listán, 1958. november 16-án a Hazafias Népfront Zala megyi listájáról került be a törvényhozásba.